

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

[Τελευταίως έπαισε στα χέρια μας ένα παλιό βιβλίο. Τίτλος : "Ο βράχος με τις νεράιδες. Συγγραφέας : ο Θεόδωρος ντε Γκραβ. Το βιβλίο αυτό περιέχει μικρά διηγήματα, έντυπώσεις από τη ζωή και αναμνήσεις του συγγραφέως από ποιητές και λογογράφους της εποχής τους όποιους γνώρισε. Ένα κεφάλαιο, ιδίως, επιγραφόμενο : "Ένα δράμα στο σπίτι του Καρόλου Μπωντελαίρ, είχε εξαιρετικά όμοια και ενδιαφέρον, γιατί μάς δίνει μια έντελως άγνωστη σελίδα από τη ζωή του μεγάλου ποιητού των "Ανθών του Κακού. Το μεταφράζουμε παρακάτω εν περιλήψει :]

"Ένα πρωί, πλαινώντας στο γραφείο του Μπωντελαίρ βρήκα τον ποιητή καθισμένο μπρος στο τραπέζι του, να γράφει με πυρετώδη ταχύτητα άπαινο σε μεγάλες κόλλες χαρτίου, ενώ με τ' άλλο χέρι χάραινε το πυκνό και γυαλιστερό τρίχωμα ενός υπέροχου γάτου της "Άγκυρας, ο οποίος ήταν τεμπέλικα ξεπλωμένος πάνω σε μερικές έφημερίδες. Μόλις ο γάτος μ' άντεληφθη, με κούταξε θυμωμένος έπειθε διάταρατα την ήσυχία του κυρίου του, ύστερα σηκώθηκε από τη θέση του, πήδηξε κάτω άπ' το γραφείο και πήγε και κρύφτηκε πίσω από ένα έπιπλο.

— Λέν θα τόν αγαπάτε τόν Τιβέριο, μου έλεε τότε ο Μπωντελαίρ δινώντας μου τó χέρι του.

— Όμολογώ τού άποκριθήκα, πώς δέν άγατώ καθόλου τίς γάτες.

— Δέν έχετε δίκιο, άγατητέ μου, διεμαρτυρήθη ο ποιητής. "Η γάτες δέν εινε τόσο κούτες όσο φανάζεσθε. "Αν πήτε μάλιστα για τó δικό μου γάτο, εινε θαύμα ξεπνάδας. Εινε ένας μεγάλος καλλιτέχνης της ήδονης. Προχτές, μου έδωσε την εύκαιρία ν' άπολαύσω ένα σπάνιο θέαμα. Είχε πιάσει ένα ποντικάκι, ένα τρισαχοτομένο ποντικάκι, τó έφερε μέσ τó γραφείο μου και τó βασάνιζε δυό ολόκληρες ώρες πριν τó θανατώση ! Τί όμοιο, τί άληγορήνο θέαμα !

— Καί σεις άφήσατε τó τέρας αυτό να καταπαράξη τó άθωο ποντικάκι ;

— Τι τά θέλετε, άγατητέ μου, ή σκληρότης εινε τó μόνο λογικόν πράγμα που εινε κοινό στους άνθρωπους και τά ζώα.

Και ο ποιητής άρχισε να γελάη δυνατά και σαρκαστικά. Μου φάνηκε τότε πώς έβλεπα μπροστά μου ολόζώντανο τόν "Εωσφόρο.

Τή στιγμή εκείνη, έφεραν τού Μπωντελαίρ ένα γράμμα, από ένα κύριο ο οποίος περιεμε άπάντηση στο διπλανό δωμάτιο. "Ο ποιητής πήρε την έπιστολή, την άνοιξε και, όσο προχωρούσε στην άνάγνωσή της, τά λεπτά και δυνατά όστόσχα χαρακτηριστικά τού προσώπου του έδειχναν μεγάλη έγχαρίστηση, μια σατανική σφεδόν χαρά.

Τέλος, εινε τού ύπηρετου του να εισαγάγη τόν κύριο που περιεμε στο διπλανό δωμάτιο.

— "Ενώ εγώ θα κωφεναιζώ με τόν κύριον αυτόν, μου ψιθύρισε τότε ο Μπωντελαίρ, έσεις δέν θα κάνετε άσχημα να τόν ξετάσετε με προσοχή. Δέν εινε κακός άνθρωπος...θα δητε !..

Τή στιγμή εκείνη μλήξε μέσα ο επισκέπτης.

"Ηταν ένας ψηλός και γεμάτος άντρας, σαράντα πέντε ως πενήντα έτων. Δέν εινε στο παρουσιάζον τον τίποτα τó ευγενικό, έντονο τó προσώπó του ήταν σμιασθέντατο, χωρίς στη σφραγίδα τού πόνου που ήταν χαραγμένη πάνω στις ρυτίδες και στο κίτρινο δέμα του. Φορούσε μαύρα, καθαρά ρούχα.

— "Ο κύριος τού εινε τότε ο Μπωντελαίρ και έδειξε ενίενα, εινε πολύ στενός φίλος μου και μπορούμε έλευθερα να μιλήσουμε μπροστά του.

"Ο άγνωστος μου έκανε μίαν έλαφρά ύπόκληση, ενώ εγώ τόν έξεάζα με μεγάλη περιέργεια.

— Ξερετε, βέβαια, τί γράφει αυτή ή έπιστολή, εξακολούθησε ο Μπωντελαίρ. "Ο κ. Χ... ένας φίλος μου με παρακαλεί να σάς βρω μιά δουλιά.

— Ναι, τó ξερω αυτό.

— "Ο κ. Χ... μου γράφει έπίσης πως εραγαζώσατε στο μαγαζί ενός μικροέμπορα... Μά, γιατί φύγατε άπ' αυτήν την εραγσία ;

"Ο ένός φάνηκε για μιά στιγμή σαν να έδισταζε αν έπρεπε ν' άπαντήσει, και σιεκόταν με τά μάτια του χαφωμένος στο πάτωμα. "Ωστόσο, κτανικώντας τούς ένδοισμούς του, άποκρίθηκε σιγά-σιγά :

— "Εξ αιτίας κάποιου λυπηρού περιστατικού...

Τά χαρακτηρισματά τού προσώπου του έδειχναν ολόκα-

θαρα την πάλη που γινότανε μέσα του.

— Μιά πρέπει να ξερω όλα τά κατέβαστα, έλέμεινε ο Μπωντελαίρ.

— "Αφού ειναι έτσι, θα σάς τά πω όλα κύριε, ψιθύρισε τότε ο επισκέπτης. ("Εγώ από λειτότητα έκανα τότε πως διαβάζω μίαν έφημερίδα, χωρίς να δίνω προσοχή στο τί λέγανε.) Πριν από κάμποσο καιρό, εραγαζώμουνα καλώς ξερετε, στο μαγαζί ενός μικροέμπορα... "Ο προϊστάμενός μου ήταν πολύ εύχαριστημένος από τή δουλειά μου όταν, ξαφνικά, μιά μέρα έμαθε πως είχα κάνει άλλοτε φυλακή !..

— "Α ! έτσι λοιπόν ; κάνετε φυλακή ; τόν ρώτησε χαρούμενος ο Μπωντελαίρ. Λαμπρά ! λαμπρά !.. εξακολούθησε με σατανικό χαμόγελο. "Αρχίζω, ξερετε, να αισθάνομαι για σας εξαιρετικόν ενδιαφέρον. Μά δέ μου λέτε, άλήθεια πως ζητε, από τόν καιρό που σάς έπαυη ο μικροέμπορας ;

— Με τίς οικονομίες που είχα κάνει άλλοτε...κει κάτω...στη φυλακή..

— Περιέργο ! Κ' εγώ ένόμιζα πως δέν επέτρεπαν στις φυλακές να δέχονται οι φυλακισμένοι γρήματα από τούς επισκέπτες.

— Όμολογώ, κύριε, πως για να μπορέσω να κρηνωμε τά γρήματα που μάς έδιναν μερικοί ποινικοί επισκέπτες, έπρεπε να καταφύγωμε σε διάφορες πονηρίες, για να μη μάς αντίληφθούν οι φυλακές...

— Σας δικαιολογώ άπόλυτως, εινε σκεπτικός ο Μπωντελαίρ. Μά πώς τά πέρατε να κρηνωτε από τούς επισκέπτες ; αναρώθησε τον ένένο με μεγάλη περιέργεια, άδιαφορόν για τί λύση που θα αισθανόταν ένέκειμε με την άνάμνηση μιας δυστυχισμένης περιόδου τής ζωής του.

— Χρησιμοποιούσαμε πολλά μέσα, άποκρίθηκε ο ένένος. Τó καλύτερο όμως μέσον για να πέρνομε τά γρήματα που μάς έδιναν οι επισκέπτες, ήταν τά ποντικά...Πιάνανε ένα ποντικά—τά κελλία μας άφθονούσαν άπ' αυτά—και τó γυνάζαμε καταλλήλως να μας φέρνη τά διάφορα νομίσματα που μάς πετούσανε. "Επειτα τó ποντικά αυτό τó φιλάγαμε διαρκώς μέσ στα ρούχα μας, στις τσέπες μας. "Όταν θέλαμε να τó φωνάζουμε, χρτυπούσαμε τή γλώσσα μας. Τότε τó ποντικά έβγαινε έξω, τού δείχναμε που είχε πέσει τó νομισμα, και κεινο έτρεχε άμέσως, τó έπερνε στο στόμα του κ' έρχότανε και τβάρζε στο χέρι μας.

— Τι έξυπνο ! τί πρωτότυπο μέσον ! άναρώθησε ο Μπωντελαίρ, που αισθανόταν άπειρη εύχαριστηση άκούοντας τή διήγηση τού πρώην καταδίκου. Θά ήθελα πολύ να δω τó άσυνήριστο αυτό θέαμα.

— Τó πράγμα εινε εύκολώτατο, κύριε, τού εινε τότε ο ένένος.

— Πώς ; έχετε άκόμα μαζί σας κανένα γυμνασιμένο ποντικάκι ;

— Ναι, πέρα μαζί μου ένα από κει κάτω. Τó άγαπώ τó καίμενο σαν άνθρωπο—και εινε μ' την άλήθεια ο μόνος φίλος που μου έμεινε στον κόσμο. Δέ μ' άφηνε καθόλου... "Α ! τó άγαπημένο μου τó ποντικάκι.

— Θέλετε να κάνουμε μιά δοκιμή, να

δούμε πως γίνεται αυτό τó θαύμα ;

— Εύχαριστός. Πρέπει όμως να πετάξετε καταγής ένα μικρό νόμισμα...

Τότε εγώ, που δέν είχα λάβει καθόλου μέρος στη συζήτηση, έβγαλα ένα πενήνταράκι από τή τσέπη μου και τó πέταξα στο πάτωμα. Τήν ίδια στιγμή, ο ένένος κροτάλιος έλαφρά τή γλώσσα του και είδαμε τó δεξι μανίκι του να φουσκώνει και να βγαίνει άπ' αυτό τó ποντικά, να καταβαίνει σιγά - σιγά από τó παντελόνι και να στέκεται μιά στιγμή πάνω στα παπούτσινα τού κυρίου του.

Περιέργο όμως πράγμα : δέν ήθελε να προχωρήσει.

"Ο κύριός του κροτάλιος και πάλι τή γλώσσα του και τότε τó ποντικά άπεφάσισε να προχωρήσει. Μά τó νόμισμα είχε πέσει κάτω άπό τόν ένα έπιπλο. Τó ποντικά πληρώσανε να τó πιάση—και τότε άκούσαμε ένα άδύνατο παρανοσηνικό τσίριγμα. "Ο Τιβέριος, ο άπαίσιος Τιβέριος, ο γάτος τού Μπωντελαίρ είχε πιάσει τó φτωχό τó ποντικά και τó κρατούσε μέσα στα σουβλιάρά νόμια του.

"Όταν ο ένένος είδε τόν κίνδυνο που διέτρεχε ο άγαπημένος φίλος του, έγινε κατάβροχτος, τά μάτια του κοκκίνισαν και ώρμησε για να γλυτώσ τόν ποντικό του από τó στόμα τού γάτου.

"Αλλοίμονο όμως : ήτανε πια πολύ άργά !

"Ο Τιβέριος είχε πνίξει ήδη με τά δόντια του τó ποντικά, τού όποιου τó λεπτό σάμα σαρκαστικώς από τόν έπιθανότο ρόγχο, ενώ μιά σταγόνα αίματος έλαμπε στο λαμπό του.

"Ο πρώην καταδίκος άρχισε να κλαίη σαν μικρό παιδί τόν ποντικό του, τó μόνο φίλο του, τόν πιστό σύντροφο τού

Κάρολος Μπωντελαίρ

ΑΠΟΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἡ αἰσχροκρέδεια δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς ἐποχῆς μας. Ἐἴνε λοιποῦδι, ἡ μάλλον ἀγχιὰδι ποὺ ἄνθισε σ' ὅλες τῖς ἐποχὰς καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὅλοι σχεδὸν οἱ νομοθέτες τῆς γῆς ἔλαβαν ἐναντίον τῆς αὐστηρότατα μέτρα. Τὰ αὐστηρότερα ὅμως καὶ ἀγχιώτερα μέτρα ἐναντίον τῶν αἰσχροκρεδῶν, τὰ ἐφήρμοσε ὁ περίφημος χαλιφῆς καὶ σουλτάνος τῶν Ἀράβων ὁ Ἀαρούν-Ἀλ-Ρασίντ.

Κάποτε ποὺ ἦταν μεγάλη αὐτοεἰαία στὴν Ἀραβία ἕνας μεγαλέμπορος τῆς Βαγδάτης προαγόρασε ὅλο τὸν αἶθρα τῆς χρονιάς καὶ τὸ ἔκρυψε σὲ διάφορες ἀποθήκες γιὰ νὰ δημιουργηθῆ ἔτσι ἔλλειψις καὶ νὰ τὸ πούλησῃ κατόπιν πανάκριβα. Τὸν κατήγγειλαν ὅμως στὸν Ἀαρούν Ἀλ-Ρασίντ, ὁ ὁποῖος ἔστειλε ἀμέσως καὶ τὸν φώναξε στὸ παλάτι του.

Ἐκεῖ, μπροστὰ σ' ὅλους τοὺς αὐλικούς, ἔβαλε τοὺς ραβδούχους του, ποὺ ἦσαν ὀπλισμένοι μὲ τρομερὰ μαστίγια, καὶ τὸν ζήτησαν κατὰ γῆς. Ἐπειτα τὸν γύρνωσαν καὶ ἀόχισαν νὰ τὸν χτυποῦν ἀλόπητρα, ὡς ποὺ πέθαινε ἀπ' τὸ ζῆλο.

Ἄλλοτε πάλι ἕνας ἄλλος μεγαλέμπορος τῆς Βαγδάτης βγήκε περὶ ὁδοῦ καὶ καὶ ἀγόρασε ὅσα ἀγὰ ὑπῆρχαν σὲ ἀκίνητο ἕκαστο χιλιόμετρον καὶ ἔπειτα τὰ ἔκρυψε στὰ ὑπόγειά του γιὰ νὰ παρατηρηθῆ ἔλλειψις καὶ νὰ τὸ πούλησῃ ἀκριβὰ. Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ χαλιφῆς ἔστειλε καὶ τὸν ἔφεραν στὸ παλάτι καὶ ἐκεῖ διέταξε νὰ τὸν βάλουν διὰ τῆς βίας νὰ ρουφήξῃ ὅλα τὰ ἀγὰ, ποὺ εἶχε ἀποθηκεύσει. Φυσικὰ ὁ μεγαλέμπορος δὲ μπόρεσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα, ὡς ποὺ στὸ τέλος ἔσκασε ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀγὰ...

Μιά ἄλλη χρονιά πάλι εἶχε πέσει στὴ χώρα ἀκριά, ἡ ὁποία κατέστρεψε ὅλη τὴν παραγωγή τῆς πατάτας. Μονάχα τὰ χωράφια ἐνὸς μεγάλου γαιοκτημόνου γλύτωσαν, ὡς ἐκ θαύματος, ἀπ' τὴν καταστροφή. Τότε ὁ γαιοκτήμιον ἔμαζεψε ὅλες τῖς πατάτες του, τῖς ἔκρυψε καὶ ζήτησε γιὰ νὰ τὶς πούλησῃ σὲ δεκατάλια τμη ἀπ' ὅτι τοὺ στείριζαν.

Ὁ χαλιφῆς ὅταν τὸ ἔμαθε, διέταξε ἀμέσως νὰ τοὺ δημεύσουν ὅλη τὴν περιουσία καὶ κατέδωκε τὸν αἰσχροκρεδῆ σὲ ἰσοβία ἀναγκαστικῆς ἔργασια, στὸν λαχανόκηπον τὸν ἀνακτόρου του. Ἐταὶ ὁ αἰσχροκρεδῆς πρῶν γαιοκτημόνων κτερίβαινε κάθε πρῶτο στὸν λαχανόκηπον τοῦ Σουλτάνου, συνοδεύομενος ἀπὸ δύο ραβδούχους ποὺ τὸν ἐπέβλεπαν καὶ ἔφαξε διαικούς ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ, μὲ ἕνα κομμάτι τι ψωμί, χωρὶς νὰ τοῖλιάη νὰ σταθῆ ὅτι στιγμή γιὰ ν' ἀνασάσῃ, γιὰτι κάθε φορὰ αὐτὸ κοινοσταζέταν, οἱ δύο ραβδούχοι τὸν ἔδεραν ἀλλήλητι. Ἐταὶ πέρασε ὅλο τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΣΕΣΙΑ ΣΟΡΕΛ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

Ἡ περιφημία γιὰ τὴν ὁμορφίαν τῆς γαλλίς καλλιτέχνης Σεσίλ Σορέλ, ἡ ὁποία θεωρεῖται ἡ ὠραιότερη ἀπ' τὰς ἠθοποιούς τῆς Γαλλίας, πρῶτον παντρευθὴ τὸν κλητὰ ντὲ Σεγκύρ εἶχε ἕνα πλῆθος ὀλόκληρον θαυμαστῶν, ὁ καθένας ἀπ' τοὺς ὁποίους τῆς εἶχε δωρήσει ἕνα ἢ περισσότερα μεγαλοπρεπῆ κοσμήματα. Ἐταὶ ἡ Σορέλ εἶχε σχηματίσει μιά ἀπ' τῖς μεγαλύτερες συλλογὰς πολυτίμων κοσμημάτων τοῦ κόσμου, τῆς ὁποίας ἡ ἀξία ἦταν μυθώδης.

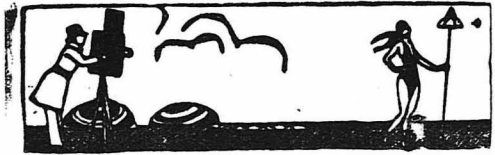
Κάποτε ὅμως ἀπεράσισε νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρῆμα ὅλα ἐκεῖνα τὰ κοσμήματα καὶ ὠφελῶνος γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ μὴ δημοσία δημοπρασία στὴν ὁποία ἔτρεξε ὅλη ἡ παρισινὴ καὶ ἡ διεθνὴς ἀριστοκρατία. Φυσικὰ ἡ Σορέλ, ἡ ὁποία δὲν πούλουσε τὰ κοσμήματά της γιὰτι βρισκόταν σὲ οικονομικὲς στενωφῆρες, τὰ πούλουσε σὲ ὑπερβολικὰς τιμὰς. Σὲ μιά στιγμὴ μάλιστα ἄκουσε ἕναν ὄμιλο κηρῶν ποὺ ἔλεγε :

- Ὁραία, εἶνε, ἀλλὰ ἀκριβὰ, πέρα πολύ ἀκριβὰ.
- Τότε ἡ Σεσίλ Σορέλ γύρισε στοὺς φίλους της ποὺ τὴν περιστείλιζαν καὶ εἶπε γελώντας :
- Μαντεῖο τί σκεπτόνται αὐτὴ τῆ στιγμῇ ἡ κηρὶς ἐκεῖνης. Ὅλες τοὺς θὰ ἤθελαν ν' ἀποκτήσουν τὰ κοσμήματα αὐτὰ, μὲ τὴν τιμὴ ποὺ τὰ ἀπέκτησα κ' ἐγὼ !...

εἶχε στὶς μαύρες μέρες ποὺ πέρασε στὴ φυλακὴ.

Ξαφνικὰ, δρθῶσε τὸ κομὶ του, ἔσφιξε τῖς γροθιές του καὶ προχώρησε κατὰ τὸν Μποντελαίρ, γρέμοντας ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Φοβήθηκα μήπως τὸν σκοτώσω, μὰ ὁ ποιητῆς χωρὶς νὰ ταραχθῆ καθόλου, τὸν κτύπησε σαρχαστικὰ στὰ μάτια καὶ τοὺ εἶπε :

- Δὲν μοῦ λές, μήπως σὲ πῆγανε στὴ φυλακὴ ἐπειδὴ ἔκανες φόνο;
- Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαναν τὸ θυμὸ τοῦ ξένου νὰ καταπέσει. Θὰ ξαυθυμῆθηκε βέβαια τὸ ἐγγλέμιον ποὺ εἶχε κάνει ἄλλοτε καὶ γιὰ τὸ ὅτιοὸ θὰ εἶχε ἴσως φορτὰ μετανοήσει. Καὶ ὁ πρῶν κατὰδικος, ἔπεισε σὲ μιά καρέκλα, κηρῶνας τὸ πρόσωπο του μὲς στὰ χέρια του, ἐνὸ τὸ σῶμα του ταράζονταν ἀπὸ δυνατοὺς σπασμούς.

ΑΠ' ὍΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά ἐπίσκεψις τοῦ Ρισελιῆ.—Ἡ μεγάλη προσφώνησις τοῦ δικαστοῦ. Τὰ γαϊδούρια τοῦ Μιρεμπαλαί καὶ ὁ εὐπατρίδης ποὺ γελαιοποιήθηκε. Τὶ ἔλεγε ὁ Ριβάρὸλ γιὰ τῖς Ἀγγλίδες. Ὁ λόρδος Πάλμερστον, οἱ φίλοι του καὶ οἱ λαγοὶ του. Πρῶ τῆς μάχης τοῦ Βατερλό. Ἡ ἀνησυχίαι τοῦ ἐπιτελάρχου τοῦ Βέλγικτον. Τὸ σχέδιον τῆς μάχης. Μιά ὠραία ἀπάντησις τοῦ σιδηροῦ δευκῆς. κτλ.

Ὁ μέγας πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας καρδινάλιος Ρισελιῆ εἶχε πάει κάποτε στὸν πύργο τοῦ Ρισελιῆ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἡ ἔδρα τῆς φρουραρχίας του. Ἄμα μαθεύτηκε ἡ ἀφίξις του, ἀμέσως ἦλθαν τὰ γύρω χωριά καὶ ἡ κομπολόγις ἔστειλαν ἀπὸ ἕναν ἢ ἀπὸ δύο ἀντιπροσώπους γιὰ νὰ τὸν χαιρετήσουν. Μεταξὺ αὐτῶν ἔστειλε καὶ ἡ κομπολόγις Μιρεμπαλαί, στὴν ὁποία κάθε χρόνον γίνονταν μεγάλη ἐμποροπανήγιος γαϊδάρων, τὸν δικαστῆ της, ὁ ὁποῖος ἔκανε στὸν καρδινάλιο μιά ὠραία, ἀλλὰ μακροσκελῆ προσφώνησι.

Καθὼς ὅμως ὁ δικαστῆς μιλούσε, κάποιος ἀπ' τὴν ἀκολουθία τοῦ καρδινάλιου, ἕνας κοντόσωμος εὐπατρίδης μὲ κοκκινωθέντα μαλλιά γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν καρδινάλιο καὶ νὰ τὸν κἀν νὰ γελᾷ, σκέφθηκε νὰ γελαιοποιήσῃ τὸν ἄητορα καὶ διακόπτοντάς του, τὸν ῥώτησε.

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε πόσο εἶχαν τὰ γαϊδούρια στὴν περασμένη ἐμποροπανήγιου τοῦ χοροῦ ὅσας :

Ὁ δικαστῆς γύρισε, τὸν κτύπησε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ τοῦ ἀπάντησε :

— Κύριέ μου, νὰ σὰς πῶ εὐχαριστῶς. Τὰ γαϊδούρια μὲ τὸ δικὸ σας ἀνάστημα καὶ τὸ δικὸ σας τρίχωμα εἶχαν δέκα σκούδα μόνον.

Κι' ἐξηκολούθησε τὴν προσφώνησι του, ἐνὸ ὁ καρδινάλιος εἶχε ξεκαρδισθῆ στὰ γέλια.

***

— Ἡ ἀγγλίδες εἶνε τόσο ἀδέξιας, ἔλεγε ὁ Ριβάρὸλ, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι καὶ τὰ δύο χέρια του εἶνε...ἀρτεστερά !...

***

Ὁ λόρδος Πάλμερστον εἶχε ἀνάθεσι τὴν φύλαξιν τῶν ἀπερτηνῶν τοῦ κτημάτων σὲ κάποιον γέρο ἴπτηρῆτι του, ὀνομαζόμενον Μαρτιν, τὸν ὁποῖον εἶχε πενήντα χρόνια στὴν ὑπηρεσία του.

Ὁ Μαρτιν εἶπε μιά μέρα στὸν κἀνὸ του :

- Νομίζω, μιλόρδε, ὅτι ἄπαιρετε νὰ λάβετε μερικά μέτρα ἐναντίον τῶν γειτόνων σας.
- Καὶ γιὰτι, παρακαλῶ ;
- Γιὰτι κληνοῦν στὴν περιοχὴ σας καὶ σκοτώνουν τοὺς καλῶς τερους λαγούς σας.
- Καὶ τί θέλει νὰ κἀνω ;
- Νὰ ἐγείρετε ἀγωγὲς ἐναντίον τους.
- Ἄκουσε, ἀγαπητέ μου Μαρτιν, ἀπῆντησεν ὁ εὐγενὴς λόρδος.
- Προτιμῶ νὰχω φίλους παρὰ λαγούς !...

***

Ὁ ἀγγλος στρατηγὸς Βέλγικτον, ὁ νικητῆς τοῦ Ναπολεόνος στὸ Βατερλό, ἦταν υπερβολικὰ ἐπιφυλακτικὸς, καὶ δὲν ἀνεκοῖνε τις σκέψεις του οὔτε στοὺς πρῶ ἐπιστηθίους τοῦ φίλους.

Μέχρι τῆς προηγουμένης τῆς μάχης τοῦ Βατερλό, δὲν εἶχε πεῖ οὔτε λέξῃ στὸν ἐπιτελάρχον τὸν λόρδο Οὐίτζμπαριτ σχετικῶς μὲ τὴν τακτικὴν τοῦ ἐκότεπος νὰκολουθῆσῃ στὴν μάχη αὐτῆ.

Ὁ λόρδος Οὐίτζμπαριτ ὅμως εἶχε ἀρχίσει νὰνησυχῆ. Ἐάν, ὁ μὴ γένοιτο, ὁ ἀριστράτηγος σκοπιόταν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μάχης, θὰ ἦταν ἀναγκασμένος νὰναλβῆ αὐτὸς τὴν ἀριστράτηγία. Πῶς θὰ μπόρουσε ὅμως νὰ διεξαγάγῃ ἐπιτυχῶν τὴν συνηχίαν τῆς μάχης, ἀφοῦ ἀγνοοῦσε τελείως τὸ στρατηγικὸν σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς, θὰ εἶχε ἦδη καταστρώσει ὁ Βέλγικτον καὶ θὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ θέτῃ σ' ἐφαρμογῇ ;

Ὅταν λοιπὸν εἶδε ὅτι ἐπληροῖε τὴ ὠρα τῆς ἐνάρξεως τῆς μάχης, εἶπῃ καὶ βρήκε τὸν Βέλγικτον, καὶ τοὺ ἔξεθεσε τοὺς λόγους τῆς στενωφῆρας του. Ὁ Βέλγικτον, ἀφοῦ τὸν ἄκουσε προσεκτικὰ, τὸν ἔρωτησε :

- Ποῖος ὑποθέτεις ὅτι θὰ ἐπιτεθῆ πρῶτος, ὁ Βοναπάρτης ἡ ἐγὼ ;
- Ὁ Βοναπάρτης βέβαια...ἀπῆντησεν ὁ ἐπιτελάρχης.
- Κατὰ συνέπαιαν, θάναγκασθῶ νὰντικρούσω καὶ νὰ ξεουδετερώσω τὰ δικὰ του στρατηγικὰ σχέδια. Ἐπ' ὅσον λοιπὸν ὁ κἀνὸς αὐτὸς δὲν εἶχε τὴν καλῶσυνῃ νὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ τὰ σχέδιά του, πῶς θέλεις νὰ ξέρω καὶ ἐγὼ τί τακτικὴ θάκολουθῆσω ;
- Ὁ λόρδος Οὐίτζμπαριτ κατέβασε τὸ κεφάλαι καὶ δὲν ἀπῆντησε τίποτα.
- Ὁ «σιδηροῦς δοῦξ» τότε τὸν πλησίασε, καὶ χτυπώντας τὸν φιλικὰ στὸν ὄμο τοῦ εἶπε :
- Ἐνα μόνον εἶνε τὸ «σγέδιόν» μου : Νὸ κἀνω, ὅποσοδήποτε, τὸ κἀθηκον μου ! Καί : εἰμὲν βέβαιον ὅτι τὸ «σγέδιον» αὐτὸ θὰ τὸ εἶχῃ καταστρώσει ἡδὴ καὶ σὺ !...